

ДЖЕЙМС ВАН ПЕЛТ ДАЛЕЧЕ ОТ ИЗУМРУДЕНИЯ ОСТРОВ

Превод от английски: Христо Поцаков, —

chitanka.info

Влачейки след себе си чантата с приборите, Делани пълзеше между гладката вътрешна стена на „Изкупител“ и грапавата му външна обвивка. Високата ѝ, широкоплещеста като на ръгбист фигура, не бе много подходяща за такива маневри.

Тя позавидя на тънката Сирра, която пълзеше след нея. Рамото на Делани отново одраска метала и тя едва не извика, но веднага стисна устни: отпред в мъглата, там където не достигаше светлината на фенера над челото ѝ, се движеше нещо тъмно. Тя затаи дишането си и тогава то попадна в обхвата на лъча. Беше робот-кантонер, който се провираше по-нататък.

Тя се отпусна и каза през рамо:

— По моите сметки, вече сме покойници.

Пътят пред нея, осветен от фенера ѝ, наподобяваше широк, но твърде нисък рудничен забой. Въздухът бе просмукан от застояла миризма на метал. Тя си спомни за гремлините, томинокерите и гномовете. Тук щеше да им хареса: да се разхождат невидими из космолета-ковчег, устройвайки всякакви пакости. Делани за миг се усмихна при тази мисъл. Вътрешното пространство на сивия корпус поглъщаше светлината, не хвърляше сенки и драскаше дланите ѝ, докато пълзеше. „За следващия път трябва да си сложа ръкавици и наколенници“ — помисли тя.

— Но ние не сме покойници — измърмори Сирра, която пълзеше на няколко фута зад нея. — Следователно не е станало нищо особено.

Делани провери данните от монитора върху китката си. Те се намираха почти до мястото, където по нейно мнение се намираше пукнатината от удара.

— Именно това ме безпокои — отвърна ѝ тя. — От самото начало ти казвах, че екипажите за тези космолети са подбрани по неверен принцип. Те са прекалено еднородни. Чистият научен анализ поражда „слепи петна“. Ние предварително смятаме, че за всяко явление трябва да съществува рационално обяснение, а това е неразумно. Изсушава великото чудо на живота. На космолета ставаха странни неща. Звукове зад стените. Инструменти, които не се оказват на местото си. Изчезваща храна. Помниш ли как Ямасита изгуби очилата си? Цяла седмица не можа да ги намери, а после ги откри по средата на масата.

Тя пропълзя напред още десет фута. Участъкът, свързан с по-голямо напрежение, естествено се намираше между двете люкчета.

— Помниш ли дъгата в деня на нашето отлитане? — продължи Делани. — Виждам в нея знамение и ми е доста тъжно, когато говорейки за него, ти ми четеш лекции за свойствата на светлината и нейната рефракция. На екипажите се обезпечи етническо разнообразие, но не и такова в начина им на мислене.

— Затъжила си се по родния си дом, ирландке. Само толкова.

— Не става дума за тъга по дома ми. Просто животът ни е... толкова програмиран. Даже собствената ни генетика. Когато стигнем до местоназначението, компютърът ще контролира нашето размножение, ще сканира гените ни и ще ги приспособява към изискванията на средата на обитаване — ще ни обръща вътрешностите ни, за да съхрани нашето здраве. Само на Господа е известно, до къде ще ни докара. Ние позволяваме на компютъра да взема самостоятелни решения. А аз смятам, че за да бъдем хора, е необходимо да допускаме в живота си елемент на случайност и да очакваме чудеса.

— Случайността и чудесата ни поднесоха мутаген, който ни застави да бягаме от Земята — заяви Сирра. — На мен ми харесва какво прави компютърът. Ти изпробва ли новите домати? Ботаникът твърди, че та са по-резистентни към болестите и консумират два пъти по-малко вода. Ето какво става, когато даваш възможност на компютъра да взема самостоятелни решения. В древността хората са измислили боговете, защото са се опитвали да разберат какво движи света им. А ние сами създаваме своя... Още много ли остава?

— Не, вече сме на мястото — провери Делани с монитора, но повърхността изглеждаше абсолютно здрава, което я накара да придърпа чантата си и да извади от нея хитроумен уред за изпитване на якостта на метали.

Да, тъгата по родния дом я измъчваше. Когато преди година се отправиха в полет (представляваше субективно време, тъй като ремонтните бригади бяха проспали 2600 години, пробуждайки се за две седмици на всеки 100 от тях), носталгията ѝ се струваше като детски каприз. А сега Делани тъжеше за хълмовете, където беше израсла. Никога повече нямаше да усети вятъра откъм заливите Тробреаг и Лох-Суили, с неговия солен вкус и дъх на далечни бури от северния Атлантис. Нямаше да има и обрасли с шубрак хълмове.

— Роботите са претърсили всичко наоколо — рече Сирра. — Но не съобщиха за никакви пукнатини.

— Длъжна съм да огледам сама — отвърна Делани и прикрепи към стената на корпуса, на ярд разстояние, два трансмитера с големина на пръст, после натисна копчето на диагностичния прибор и нискочестотният импулс отначало показва, че корпусът е цял, но след това разкри сложна система от пукнатини с дълбочина три фута, която стигаше до външната повърхност и космическият вакуум. Приборът не измерваше по-нататък, но Делани си представи светлинните години пустота до Земята и Ирландия, после тези до пункта на пристигане.

Тя се опита да си припомни странното усещане в утринната мъгла, когато за последен път стоеше върху хилядолетната стена на древната кръгла крепост Грианан-Ейлич и чакаше небето да се проясни. В ясни дни, оттам можеше да се види устието на Суили, полуострова Инишоуен и значителна част от Дерри. Но мъглата така и не се разсея. Тогава, докато пръстите ѝ се плъзгаха по гладкия камък, тя чу шумолене зад гърба си, придружено от къс смях. Обърна се — нямаше никой. Никъде. Когато бродеше из този край, обвеян с толкова предания, беше така просто да повярва, че светът не се изчерпва с очевидното.

— Тук няма нищо — отбеляза Делани, придвижи се още шест фута напред и отново постави датчиците.

— Както посочи компютърът. Защо не искаш да признаеш, че корпусът е издържал сблъсъка в пълно съответствие конструкцията си? При стълкновение, силата на удара се премества по допирателна. Означава, че камъчето не може да го пробие.

— При скорост равна на четвърт от светлинната, даже пращинката носи огромен заряд от кинетична енергия, а това съвсем не е било малка частица. Съгласно данните, камъчето не е отстъпвало по размер на топче от игрален автомат. Космолетът е трябвало да се разлети на дребни парчета, като порцеланово яйце.

Тя отново прочете резултатите от проверката. Пукнатините само на фут не достигаха до вътрешната повърхност.

— Не разбирам защо търсиш дупка в корпуса, когато там я няма? Иначе ние щяхме да бъдем замразени, изсушени и опаковани под вакуум.

Делани се премести по-напред.

— Правилно. Но цифрите ми говорят, че сме били длъжни да се разлетим на парчета, ала не е станало, а аз искам да изясня защо.

— Сигурно техническите характеристики са се оказали занижени.

Делани забеляза пукнатината преди монитора да подаде сигнал. Текстурата на корпуса беше съставена от милиони преплетени металовъглеродни влакна, които обезпечаваха висока здравина на кораба. Разбира се, че за да издържи четири хиляди години полет, да достави на невъобразимо далечната планета спящия екипаж, замразените ембриони и цялото оборудване, се изискваше особено висока надеждност. Фенерът освети цепнатината — представляваше дълъг зиг-заг върху грапавата метална повърхност. И монитора потвърди: пукнатините, възникнали при стълкновението стигаха до това място — на стотина ярда от точката на удара върху корпуса.

Тънка като косъм, пукнатината постепенно се разширяваше до дебелина на нокът, достигайки дължина от четири фута. Делани се извърна, отправяйки лъч към стената.

Сирра ахна.

— Господи! Ти беше права, но тя по никакъв начин не може да стигне до повърхността.

Делани не ѝ отговори. Монитора ѝ съобщи всички данни. Тя притисна палеца си към цепнатината, след това разгледа белега върху кожата.

— Ние всички би трябвало да загинем.

— Роботите... — неуверено предположи Сирра.

— Излезли са от строя. Два часа пълно изключване, докато корабът е възстановявал енергията си и ни е изваждал от сън. Освен това те заваряват повредите върху корпуса, а не тук.

Тя откопча нож от пояса си с инструменти и тикна края му в пукнатината. Да забележи нещо се оказа трудно, цепнатината беше прекалено тясна, но дълбочината ѝ като че ли не превишаваше половин дюйм. Върхът на острието беше опрял в нещо. Делани отново го тикна в процепа. Нещото едва поддаде, но несъмнено не беше метал. Ножът сякаш се бе опрял в дърво. Тя поклати острието, а когато го извади, то беше изцапано с бяла субстанция.

— Какво е това? — попита Сирра.

— Трябва да се върнем в лабораторията — изстърга Делани белия налеп в пликче и го запечата.

Дежурството на Делани отиваше към края си, когато началникът на смяната Ямасита спря до нейният пост. Не вчесаните му коси падаха върху челото му, под очите му тъмнееха кръгове на умора.

— Сирра ми съобщи, че сте намерили цепнатина в корпуса. Така ли е?

— Тя беше херметизирана, но не е там работата...

— Тоест, тя не преминавала през цялата дебелина на обшивката, слава на Господа. Ремонтната бригада е заета с привеждане на корпуса в пълен порядък. Ако се постареем, след няколко дена ще можем отново да заспим, обаче това силно наруши разписанието ни. Сега комитетът решава да разбуди ли бригадата преди срока или да не нарушава цикъла. Това означава допълнителни седемнадесет години до провеждането на следващия преглед, но в замяна на това ще се върнем в предишния график. В добавка съществува опасността да ни удари още едно камъче, а това изобщо не бива да става.

Делани придвижи към него бележника си.

— Няма ли да погледнете моите разчети?

Той взе бележника с една ръка, а с другата изтри челото си.

— Не можете ли да ми ги покажете на компютъра? Имате ужасен почерк.

— На компютъра получавам други данни — скръсти тя ръце на гърдите си.

— Значи сте допуснали грешка — върна ѝ той бележника.

— Вътрешната пукнатина не беше заварена.

— Но не даваше теч. Просто роботите-кантонери са я пропуснали. В тези часове системата е изпитвала претоварване.

И преди тя да успее да му отвърне с възмутен поглед, Ямасита си замина. Делани се облегна на облегалката на креслото и сложи бележника на коленете си. Над монитора висеше панорама от родните ѝ места: дълга верига зелени хълмове, облята в слънчеви петна и бягащи сенки на облаци. На преден план се виждаше малка избеляла къща, покрита със сламен покрив. Някога, през лятото, когато въздухът бе изпълнен с благоуханието на детелина и други цветя, а росата не беше изсъхнала по листенцата им, тя бродеше по тези хълмове.

Изумруденият остров — така хората наричаха Ирландия и колко бе вярно, наистина! Тя прекара месеца преди отлитането край морето — в Бандоран, на юг от Донегоул, където плажът от трите си страни бе обкръжен от скали. вълните бяха издълбали в камъка приказни зелено-сини барелефи, а зад тях се намираха така зелените хълмове!

Вниманието ѝ се прехвърли към анализа на бялото вещество, което бе намерила в цепнатината и тя поръча на компютъра да определи състава му и да направи сравнения. Анализът показва, че пластмасата е със същия състав като тази, която бе използвана във всички не металически части на космолета. По какъв начин материалът ѝ бе запушил смъртоносната цепнатина? Какво беше спасило кораба, докато роботите-кантонери са били изключени?

Тя натисна няколко клавиша и на екрана се появи хронологията на събитията. В нула-сто часа, камъчето с размер на топче за игра се връзва в „Изкупител“. Подаването на енергия на роботите и основните корабни системи се прекратява. Включват се независими от компютъра системи, които пристъпват към „оживяване“ на една от ремонтните бригади. След час и петдесет минути, компютърът отново започва да контролира кораба. Роботите се задвижват, а след десет минути, под воплите на сирени и мигане на аварийни лампички, се събужда и бригадата.

Делани почука с пръст по монитора. В записът, роботите сновяха навсякъде. Те са били длъжни да намерят откритата от нея пукнатина. Просто не са могли да я пропуснат. Но към този момент, тя вече е била запълнена.

Матракът на Делани бе станал много твърд и не беше за учудване. И той, също като одеалата и дрехите ѝ, бяха на 2600 години. Всичко на кораба изглеждаше овехтяло. Тези, които се бяха занимавали с планирането на полета и инженерите, създали „Изкупител“, се бяха опирали на теорията и надеждата. Щяха ли хората да издържат на редовното потъване в сън, напомнящо смърт и дали космолетът щеше да смогне да се ремонтира сам, в зависимост от обстоятелствата? Докато изтечеше срока, необходим за достигане на далечната звезда, дали ремонтните бригади щяха ли да се справят със стотината обновления на кораба, които се изискваха?

Опитвайки се да заспи, тя си мислеше за компютъра. Създаден с огромен резервен запас интелект, който пронизваше целия космолет, той беше способен да взема самостоятелни решения, да контролира всички системи и да ръководи миниатюрните роботи с многоцелево назначение, които да сноват по проходите като трудолюбиви мишки. Какво прави компютърът, докато членовете на ремонтните бригади спят? Защо собствените ѝ изчисления не съответствуват на цифрите, дадени от компютъра? И най тревожният въпрос: по какъв начин пластмасата, която им спаси живота, се оказа в цепнатината, която не бе открита от роботите?

След няколко часово мятане от хълбок на хълбок, в търсене на удобното положение, тя потъна в полубезсъзнателно състояние, като вече не отличаваеше корабния шум от ударите на кръвта в собствените си уши. Тя започна лениво да си спомня за своя отдавнашен любовник, умрял на Земята преди почти три хиляди години. Беше го избрала, защото той беше lika-прилика на Уйлям Бътлър Йетс^[1] — с продълговато лице, скрито от тъмни очила с телени рамки. Делани го помоли да ѝ прочете стихове. Потъвайки в съня, тя слушаше гласа му и ѝ се струваше, че той наистина е Уйлям Бътлър Йетс и седи на камък край пътеката, която води към плоския връх на Белбълбин. Не, не старият Йетс, написал „Второто пришествие“ с неговия пророчески „безобразен звяр“, който тича в тръст към Витлеем за кошунствено раждане — безобразеният звяр-мутант, който ги принуди да строят космолети-ковчези и да ги отправят в небето с надеждата, че не всичко човешко е обречено на гибел. Не, не той, а младият човек на двайсет и пет години — този, който подбираше ирландските народни предания и мечтаеше да построи в Инисфри дом от не изпечени тухли, където ще може да живее всред бръмчаща от пчели горска поляна.

Йетс държеше в едната си ръка бастун, а на коленете му се намираше разтворена книга.

— Какво търсиш, ти, момиче, в това утро с небивала красота?

Но преди тя да успее да му отвърне, задуха вятър и Йетс изчезна във вихъра му. Някой се изсмя зад гърба ѝ. Тя се обърна: дългата пътека, която водеше надолу, към долината, беше пустинна, но около нея стърчаха много естествено заоблени варовикови камъни, зад които можеше да се крие неизвестното същество. Тя с трепет помисли, че тук могат да обитават гномове или сидове — вълшебният народ на

хълмовете, но веднага си спомни, че не всички от сидовете са добри. Съществуваха много разкази за бебета, откраднати от люлките им, където на тяхно място поставяха камък или за пътници, безследно изчезнали по пътеката, която са смятали за безопасна. Царството на тези низши духове бе могло да таи гибел, а обитателите му да стават жестоки.

Гласът на Йетс се разнесе откъм сламения покрив:

— Задаваш ли си въпросът, дали тези вълшебни създания са дошли заедно с нас от стария край или това, което обитава в новия ти дом им е подарило живота? Дали те са с нас, защото ние вярваме в тях, или ние вярваме в тях, защото те са тук?

Делани намери в дълбочината на складовия модул това, което търсеше — запас от полихлоридна суровина, основата на десетина видове пластмаси, които можеха да дотрябват в космолета. Суровината се съхраняваше в шест колосално големи каци, стъпили върху ниски и широки крака. Сирра нетърпеливо я следваше.

— Не разбирам какъв е смисълът, да тършуваш тук. Вече стотици години никой не е надзървал в това помещение.

Низкият таван заглушаваше шума от стъпките им. Осветлението, монтирано в стените, осветяваше върха на каците, останалата им част потъваше в тъмнина. На Делани й се стори, че от дълбокия сумрак ги следят стоманените очички на народа от хълмовете. Тя тръсна глава, след това натисна заключалката на първата каца и се опита да я отвори. Капакът й отначало не поддаде, но после пантите му изскърцаха е той се повдигна. Беше напълнен до горния си край с малки бели зрънца. Тя взе шепа от тях и се замисли. Пластмасата се изсипваше между пръстите й като пясък — беше съвсем същата, като тази, която бе намерила в цепнатината на корпуса. Под действието вътрешното въздушно налягане в кораба, тя бе затвърдяла, херметизирайки пукнатината. Ако не беше паяжината от пукнатини а само цепнатина, вакуумът щеше да я всмуче заедно с въздуха, но тя се бе набила в микро-пукнатините, като се бе разширила, за да ги запуши.

Само че как беше попаднала там?

Делани потри челото си. В старите предания, гномовете понякога оказваха услуги на достойните семейства. Във всяка култура

съществуваха предания за малките народи: елфи, феи, пери, дриади, нимфи, джуджета, гномове, брауни, гоблини, никси, коболди и гремлини.

В сънят й, Йетс я бе попитал откъде са се взели. Дали са следвали хората от селище в селище или са възниквали спонтанно от земните недра? Старата Земя вече е мъртва или се намира на прага на смъртта. Възможно ли беше, на борда на „Изкупител“, освен инвентаризирани запаси да се намира и нещо тайно?

Как то е просъществувало през всичките тези столетия?

— Провери ли потреблението на въздух, както те помолих? — позаинтересува се Делани.

— Да — погледна Сирра иззад кацата. — Никой на кораба не диша без наше знание. А също така не пие, не яде и не изхвърля изпражнения. Ще кажеш, предполагам, че това не отговаря на свръхестествената природа на нашите помощници ли?

— Идеята за свръхестественото ми харесва. Ала това не означава, че сякаш вярвам на подобно обяснение. Но по какъв начин, пластмасата е попаднала в цепнатината?

— Направил го е някой от роботите, а компютърът не е зафиксирал действието му.

Съдейки по тона на Сирра, и тя самата виждаше слабостта на такова предположение. Делани спусна капака на кацата и щракна заключалката й.

— Аха! — рече Сирра. — Погледни тук!

Делани побягна покрай каците и се промъкна между последната, която бе в съседство със стената от сандъци, представляваща стената на склада, а там, коленичила я очакваше Сирра.

— Както виждаш няма никакво чудо! Светът по старому се управлява от рационалност.

На пода се белееше купчинка пласмаса, която се бе изсипала от дупчицата в задната страна на кацата.

— Следователно, материалът й не е бил само в каците — каза Сирра.

Делани също се смъкна на колене и пхна пръста си в дупчицата, предизвиквайки миниатюрна лавина.

— Хъмм! От тук до цепнатината в корпуса, разстоянието не е малко. Кой е доставил там пластмасата?

— Едната загадка е разгадана, остава другата — ехидно отбеляза Сирра. — Може би този път късметът ще бъде на наша страна?

— Ирландски късмет ли? — попита Делани, а от вентилационната тръба над главата ѝ се разнесе леко драскане, като на пръчица по метал. — Чу ли? — погледна тя нагоре.

— Не. Какво именно?

Делани затаи дъх, в очакване на повтарянето на звука.

— Не мисля, че драскането е от робот — насочи тя вниманието си към бялата пирамидка на пода. — Но защо машините още не са засекли присъствието на разпиления материал?

Сирра се облегна по гръб на един от сандъците и нервно започна да се заглежда в тавана.

— Уверена ли си, че чу нещо? — попита.

Из помещението се разнесе ясно тракане по тънък метал, сякаш по вентилационната тръба се придвижваше нещо тежко.

— Роботите са самото съвършенство. Те никога нищо не пропускат — стана Сирра и обхвана тялото си с ръце, после като че ли замръзна.

— Да се върнем на поста си. Искam нещо да проверя.

Преди да затворят вратата на модула, Делани се огледа. Нямаше никой.

— Необходимо ни е да преценим всички теоретични възможности — вторачи се Сирра в монитора си. — Възможно ли е някой от членовете на ремонтните бригади да не е спал по време на стълкновението?

— Съгласно компютърните данни, такъв не е имало.

— Възможно ли е компютърът да греши?

— Той не следи къде се намира всеки в даден момент, но за включванията и изключванията на всяка спална капсула се води отчет. Проверих всичките петдесет от нашата смяна, а също и на останалите три. Никой от член на ремонтна бригада не се е събуждал.

— Може ли на борда да се намира някой, който не се ползва от спалните капсули?

Сирра се засмя.

— Сега щеше да е на две хиляди и шестстотин години и нещо отгоре — стана сериозен тонът ѝ. — Направих анализ на всички

дневници на дежурства, заведени от началото на полета. Примерно от преди деветстотин години, в тях започва да се упоменава за необясними явления. Не само за инструменти, които не се оказват в наличност, но и за дрехи, поставени на съвсем друго място. За отворени врати, които са били длъжни да са затворени. Поправки, направени без командата на компютъра. Ако надзърнеш в индивидуалните дневници, в тях ще намериш десетки странни записи. Членовете на бригадите са съобщавали за усещането, че някой ги наблюдава, а някои от тях са забелязвали с ъгълчето на окото си непонятно движение. Знаеш ли, започвам да ставам не на себе си. А компютърът нищо не съобщава. Може би заедно с нас действително летят и гремлини.

— Гномове — разсеяно я поправи Делани. — Изпускаме нещо. Някакъв фактор. Ела утре с мен, необходима ми е твоята помощ.

Сирра изглеждаше разстроена.

— Ямасита казва, че след две денонощия ще се върнем в спалните капсули. Не ми се иска да оставя кораба на милостта на призраците. Как мислиш, те идват ли да ни позяпат?

Сирра зиморничаво потръпна.

— Коя от нас изостави рационалността? — присмя ѝ се Делани.

— Ако още някой обитаваше заедно с нас на борда, компютърът щеше да зафиксира присъствието му, но в машината не съществува информация по този въпрос. Ала някой е запушил пукнатината с пластмаса, и твоите гномове са най-доброто обяснение. Ние летим на кораб, който е или обхванат от нечиста сила, или от самото начало е гъмжал от зли духове — стисна Сирра юмруците си с такава сила, че кокалчетата на палците ѝ побеляха. — Днес няма да спя. Аз никога няма да спя повече.

— Ела утре — положи Делани ръката си на рамото ѝ и усети треперещи от напрежение мускули.

След като Сирра си отиде, Делани събра всичко, което ѝ беше нужно. Отначало отиде в кухнята за хляб и сирене, после се насочи към склада за електроника. Накрая тя посети криогенното хранилище, където всяка кутия съдържа замразени яйцеклетки в очакване на развитието си на новата планета — нейният бъдещ животински свят. За около час, Делани извърши претърсване, като отваряше кутия след

кутия, докато накрая не откри липсата на няколко капсули с яйцеклетки.

Докато разполагаше оборудване в ревизионния отвор, недалече от мястото, където тя намери херметизираната цепнатина, Делани изведнъж си спомни за твърдението на Йетс, че вълшебният народ без помощта на смъртните дори не е способен да прехвърли топка — всичките му членове са достатъчно безплътни, за да я повдигнат.

Когато Сирра влезе в помещението, Делани видя, че приятелката ѝ действително не си е доспала. Лицето ѝ беше отслабнало, косите ѝ бяха не вчесани.

— През вчерашната нощ пресметнах на компютъра милиард варианти и нито един от тях не обяснява нищо. Каква ти рационалност!

Делани се усмихна. За първи път от много дни насам, тя усещаше радостна възбуда.

— Няма да издържа повече от две минути и ще заспя — рухна Сирра в креслото.

— Мисля, че това ще те разбуди — натисна Делани копче от клавиатурата на компютъра и пред нея възникна изображение.

Сирра се наклони напред.

— Какво е това? Като че ли е хляб, но има и още нещо.

— Сирене — натисна Делани пусков бутон, като с едно око следеше брояча на кадрите. — Гледай внимателно.

— Къде е това? — повтори Сирра и поклати глава в знак на недоумение. — Защо осветлението е така слабо?

— Ремонтен вход.

— Там няма следящи устройства. Робот ли предава образа?

— Не. Камера, която монтирах за пряко предаване към нас. А сега, внимание!

Те се втренчиха в екрана.

— Ето! — възкликна Делани.

От едната страна на ремонтния вход се подаде навън тъмен силует, хвана късче хляб и изчезна.

— Що за дявол? — стисна Сирра краят на масата, почти допирайки лице до монитора, а Делани дори не бе забелязала, кога тя бе скочила от креслото си.

— Почакай, това още не е всичко.

Този път то се движеше по-бавно. Съществото се оказа близко до камерата, но не беше на фокус. То закри обектива и екранът потъмня от нещо черно и непонятно. След това нещото се обърна и се изгърби, над продуктите, като остана тъмно и неясно. Но след това се изправи, сграбчило останалото парче хляб със сирене и погледна в камерата, сякаш усетило, че някой го гледа. За миг осветяването стана идеално: изображението придоби отчетливост и те забелязаха очите на съществото и голямата му кръгла глава. То имаше къса и дебела шия. Мъхнатите му ръце завършваха голи китки и пръсти, върху които се забелязваха малки нокти.

Съществото отново изчезна.

— Това... това гном ли е? — запелтечи Сирра.

— Не, мишка — засмя се Делани. Вероятно пра-пра-дядо ѝ е бил мишка.

— Какво говориш! Та то е високо не по-малко високо от фут и половина — тикна Сирра пръст в монитора, на който Делани беше върнала изображението на лицето в тъмнината и ръцете, обхванали хляба със сиренето.

— Анализирах всички данни, които вчера беше събрала. Липсваха каквито и да са свидетелства. Никакви намеци за увеличено потребление на въздух, храна и вода. Нищо не подсказваше, че на борда на космолета се намират чужди същества, а бе очевидно, че ние не сме сами. И знаеш ли кой беше общия знаменател, който присъствуваше във всички мои безуспешни търсения?

— Не — отвърна с недоумение Сирра.

— Компютърът! Всичките ми въпроси преминаваха през него. Търсенията се провеждаха чрез компютъра. Данните за стълкновението се оказаха решаващи. Моите изчисления, които направих независимо от него, показваха реалната сила на удара, предизвикал пукнатините, докато неговите бяха със занижени стойности, но той упорито ми ги представяше отново и отново. Компютърът сякаш не искаше да открием пукнатината.

— Нима мислиш, че той е създал гномовете?!

— Да. От яйцеклетки на мишки. В криогенната зала намерих празни капсулки. Когато предоставих на компютъра доказателствата, от него се посипаха дузини блокирани файлове. Пълна програма за

тяхното оперативно изваждане от достъп. В дълбочината на шахтите за обслужване, достъпни за роботите, където ние почти не надникваме, сигурно е бил създаден развъдник за гномове. После всички данни са били подправени, за да се скрие тяхното съществуване.

Сирра се отпусна на стола си. Погледът ѝ блуждаеше някъде встрани. Делани се досети, че тя не намира нужните думи.

— Но защо му е притрябвало на компютъра... — запъна се Сирра. — Почакай за секунда, дай да помисля. Вероятно той е изчислил възможността за именно такава ситуация, в която се оказахме, когато енергията се изключва напълно. А на него му е дадена възможността за вземане на самостоятелни решения, без наше вмешателство. И е решил, че се изисква винаги бодърствуваща, надарена с интелект работна сила — засмя се тя. — Компютърът не е сгрешил. Сега сме живи защото гномовете са запълнили пукнатината с пластмаса. Господи, това е великолепно! Как мислиш, дали те са умни? И как той се свързва с тях? Биолозите ще полудеят от възторг! Каза ли вече на Ямасита? Нямам търпение да видя лицето му. И след като няма нищо свръхестествено, вече мога да се наспя.

Сирра избяга навън, преди Делани да успее да отвори уста.

Тя погледна ирландския пейзаж, който украсяваше стената ѝ и си припомни какво чувстваше, когато за последен път поглади древните приказни камъни на Грианан-Ейлич. Теорията на Сирра бе напълно логична, а възможно и вярна, но тя си припомни за боговете от легендите и преданията, после си представи как те в тъжна самотност очакват някого на пустинната Земя. И докато вековете се сменяха един след друг, те несъмнено скучаеха. След това тя си представи компютърът, който година след година властвуваше над безжизнените изолирани помещения на космолета. Дали той беше способен да изпитва скука? А самота?

А гномовете? На тях им предстоят още 1400 години, преди „Изкупител“ да пристигне на планетата. Докато екипажът спи, годините ще текат бавно. Какво ще стане с гномовете в течение на този срок? На мониторът ѝ беше застинало изображението, което бе успяла да хване — малко същество, което държи хапка храна, а очите му отразяват бледата светлина, мъждееща в тъмният свят, който се намираше под нейния. Не всички истории около сидовете свършваха добре. Вълшебният народ от ирландските легенди не живееше, за да

служи на хората. Членовете му имаха собствени желания, свои намерения. Сътворените създания нямаха ли собствени надежди?

Делани закри очи и въздъхна. Тя бе намерила рационално обяснение — макар удивително и вълшебно, но напълно достоверно. Така далече от Ирландия, така далече от Изумрудения остров...

Не, тя не беше уверена, че ще заспи така безгрижно, като Сирра.

[1] Йетс — ирландски поет и драматург (1865–1939), вдъхновител на културното движение „Ирландско възраждане“ — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.